

امکان سنجی سیاست‌های حمایتی ذیل ساختارهای موجود

انجمن‌های صنفی به‌صورت یک مفهوم عمومی و هم به‌شکل انجمن صنفی کارگری و کارفرمایی (که شرایط خاص دارد) قابل تفکیک هستند و شامل اسناد، قوانین و مقررات دیگری مانند اصول سیاست فرهنگی جمهوری اسلامی و نقشه‌مهندسی فرهنگی کشور، سیاست حمایت از اشتغال هنرمندان (مصوبات شورای عالی انقلاب فرهنگی) و قوانین برنامه‌های چهارم و ششم توسعه می‌شوند.

مهم‌ترین تلاش جهت استقرار نظام صنفی برای هنرمندان در سال ۱۳۹۸ به استناد بند «ج» ماده ۹۲ قانون برنامه ششم توسعه انجام پذیرفت و مقررهای با عنوان «تصویب‌نامه درخصوص تأسیس انجمن صنفی سراسری اشخاص حقیقی پدیدآورنده آثار فرهنگی و هنری و شاغلان بخش فرهنگ و هنر و رسانه در رسته تخصصی» در هیأت وزیران در جلسه ۱۳۹۸/۸/۱۹ به تصویب رسید اما چندان دوام نیاورد و دو سال پس از تصویب، ازنوی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ ۱۴۰۰/۱۰/۲۸ «خلاف شرع» تشخیص داده و بلااثرشد.

با این اوصاف استقرار نظام صنفی هنرمندان با ملاحظاتی روبه‌روست. برخی موانع ناظر بر قوانین و مقررات موجود و برخی دیگر خارج از حیطه قوانین از جنس حرفه‌ای و شغلی است.

برمبنای قوانین و سیاست‌های موجود، امکان و ظرفیت حقوقی الزام برای استقرار نظام صنفی برای کسب و کارهای فرهنگی و هنری نیز فراهم است که نشان از عزم نظام حکمرانی برای بهره‌گیری از ظرفیت تشکل‌های صنفی هنری است.

اما این نظام صنفی با آنچه به‌عنوان «صنف» در چارچوب قانون نظام صنفی یا قانون کار قرار دارد، در برخی حالات با جنس فعالیت‌های هنری همخوانی کامل ندارد. از این جهت باید به‌منظور استقرار نظام صنفی مناسب با همه فعالیت‌های هنری، ملاحظاتی را درنظر داشت.

لذا پیشنهادهای زیر قابل توجه است:

- قرار گرفتن فعالیت‌های هنری، با ویژگی‌های خاص خود، به‌عنوان «شغل» ذیل قوانین موجود نظیر قانون کار و تشری.
- اطلاق «صنفی» برای مشاغل گوناگون هنری از طریق اصلاح قوانین یا مقررات مربوط.
- یافتن اشتراکات شغلی و معیشتی واحد میان تشکل‌های صنفی مختلف هنری و لزوم یکپارچه‌سازی آنها برای این‌که بتوانند در یک چارچوب نظیر صندوق اعتباری و حمایتی گردهم آیند.
- ارائه تعریفی واحد از فعالیت‌های هنری در نظامات حقوقی کشور.
- حضور دستگاه تخصصی در همه مراجعی که قصد صدور مجوز برای فعالیت‌های صنفی هنری دارند.
- حمایت از هنرمندان با تفکیک فعالیت‌های هنری از نیازهای معیشتی ایشان.
- توانمندسازی تشکل‌های هنری برای برعهده گرفتن برخی مسئولیت‌های صنفی.
- توجه متوازن به تکالیف و حقوق مربوط به هنرمندان در سطح حرفه و جامعه.
- در پایان باید گفت برمبنای قوانین و مقررات موجود و باتوجه به این‌که در نیازهای معیشتی و رفاهی هنرمندان اشتراک منافع وجود دارد، استفاده از مکانیسم صندوق اعتباری هنر، به‌عنوان یک راهکار به جای صنف فراگیر می‌تواند مورد توجه قرار گرفته و تقویت شود اما با توجه به تنوع رشته‌ها و آثار هنری، به‌نظر می‌رسد تعدد تشکل‌ها و انجمن‌های صنفی موجود در میان رشته‌های مختلف هنری را باید پذیرفت و مورد حمایت قرار داد.
- منبع: خلاصه‌ای از گزارش مرکز پژوهش‌های مجلس شورای اسلامی به کوشش ابراهیم غلامپور آهنگر، رضا مستشمع

سی‌ودومین نمایشگاه بین‌المللی کتاب دوحه با حضور جمهوری اسلامی ایران آغاز به کار کرد. این نمایشگاه تا ۳۱ خرداد به فعالیت خود ادامه می‌دهد.

سی‌ودومین نمایشگاه بین‌المللی کتاب دوحه با شعار «با خواندن رشد می‌کنیم» و با حضور وزیر خارجه قطر افتتاح شد و عربستان مهمان ویژه این نمایشگاه است. خانه کتاب و ادبیات ایران در هفتمین حضور خود در این

سی‌ودومین نمایشگاه بین‌المللی کتاب دوحه

نمایشگاه به نمایندگی از صنعت نشر کشورمان با غرفه‌ای به مساحت ۳۶ مترمربع به معرفی و عرضه ۸۰۰ عنوان کتاب از ۶۰ ناشر در موضوعات کودک‌ونوجوان، کتب نفیس، آموزش زبان فارسی، موضوعات قرآنی، تقریب مذاهب و... می‌پردازد. همچنین معرفی ظرفیت‌های نشر ایران در حوزه تولید محتوا و تصویرگری کتاب کودک، برگزاری کارگاه خوشنویسی و ... از دیگر برنامه‌های غرفه ایران در این

«هنر» از آن دست حرفه‌های اسم و رسم‌داری است که گرچه در نگاه عمومی جایگاه ویژه و حسرت‌برانگیزی دارد اما بسان شرب‌المثل «آواز دهل شنیدن از دور خوش است»، در هیچ دوره تاریخی به‌عنوان یک شغل قابل اتکا برای اهالی آن مطرح نبوده و بسیاری از هنرمندان آن را به‌عنوان شغل دوم می‌دانند. نبود امنیت شغلی و عواقب ناشی از آن، نبود تعریف مشخص شغلی همچون سایر مشاغل، برخوردار نبودن از مزایای یک فرد شاغل در جامعه، عدم درجه‌بندی و... ازجمله دغدغه‌هایی است که هنرمندان از دیرباز با آن مواجه بوده‌اند. این نبود حمایت و توجه به هنرمندان باعث شده تا برخی، از مشاغل هنری در کشور به‌عنوان «بی‌صاحب‌ترین شغل» یاد کنند. حرفه‌ای که گرچه بر پایه برخی قوانین و مقررات می‌تواند مورد حمایت قرار گیرد اما به دلایل مختلف ازجمله عدم تعریفی واحد از فعالیت‌های هنری در نظام‌های حقوقی کشور، عدم پذیرش فعالیت‌های هنری به‌عنوان شغل در زیر قوانین موجود نظیر قانون کار نتوانسته‌اند مانند سایر مشاغل از امتیاز تعریف شده برخوردار شوند. اما علت چیست؟ چرا در روزگاری که عموم شاغلان کشور از نعمت برخوردارند و حتی در زمان بیکاری، حقوق و مزایا دریافت می‌کنند، هنرمندان در حسرت عنوان شغلی خود هستند؟ چرا «هنر در جامعه ما شغل محسوب نمی‌شود»؟ متهم اصلی کیست؟ سیاستگذاران، نبود قانون و...؟ چه کسی متولی پیگیری این موضوع است؟ اصناف هنر، هم که از دولت بودجه می‌گیرند و هم حق عضویت سالانه دریافت می‌کنند و وظیفه اصلی‌شان پیگری حقوق هنرمندان است، در گجای این پازل قرار دارند؟

علی رحیمی گروه فرهنگ و هنر

اصناف: با بودجه دولت!

یکی از اصلی‌ترین مشکلات و چالش‌های شغل هنرمندی، تفاوت‌های زیادی است که میان آن و سایر مشاغل وجود داشت. مثلاً برخلاف مشاغل دیگر، هنرمندان در مکان مشخصی حضور نداشته‌ی شغل هنر زمان‌بندی مشخصی ندارد. مالکیت‌های چندگانه و چندبعدی، نبود روابط مرسوم کاری میان هنرمندان، انشائی شغل هنری بر هنرمند و... از دیگر مشکلاتی است که رسیدن به یک رویه مشخص و قابل دفاع را با مشکل روبه‌رو می‌کند و باعث می‌شود فعالیت‌های هنری تحت حمایت قوانین موجود به‌خصوص «قانون کار» و «قانون نظام صنفی»، از صنف و صنفی بودن ارائه می‌کند از جمله محل کار، مالکیت بر تولید، زمان انجام کار، روابط کاری و مانند آنها قرار نگیرد. همین موضوع باعث شد تا دولت به فکر تدابیر ویژه در مسیر حمایت از هنرمندان بیفتد. اندیشه استقرار یک نظام صنفی به‌منظور دفاع از حقوق هنرمندان از اوایل دهه ۷۰ بر پایه همین تفکر شکل گرفت و با حمایت دولت برای ایجاد شرایط قانون شغلی خانه‌های هنری تأسیس شد. خانه‌سینما از اولین اصنافی بود که از سال ۷۲ رسماً فعالیت خود را آغاز کرد. پس از آن در پی مصوبه «ضوابط و مقررات تأسیس مراکز، مؤسسات، کانون‌ها و انجمن‌های فرهنگی و نظارت بر فعالیت آنها» در تاریخ ۱۳۷۵/۶/۲۷ در شورای عالی انقلاب فرهنگی که از مهم‌ترین اماکن حقوقی برای راه‌اندازی تشکل‌های صنفی هنری به حساب می‌آید اصناف دیگری همچون خانه تئاتر، خانه موسیقی، انجمن نقاشان ایران، انجمن مجسمه‌سازان و... راه‌اندازی شد.

انقلاب تاریخی در حمایت از هنرمندان

تلاش سیاست‌گذاران از همان سال‌ها نوید یک انقلاب تاریخی در حمایت از هنرمندان می‌داد. ردپای اصناف هنری در اسناد، قوانین و مقرراتی مانند اصول سیاست فرهنگی جمهوری اسلامی، نقشه مهندسی فرهنگی کشور، سیاست حمایت از اشتغال هنرمندان (مصوبات شورای عالی انقلاب فرهنگی) و قوانین برنامه‌های توسعه‌ای کشور به شکلی محسوس دیده شد. مثلاً در بند ج ماده ۹۲ قانون برنامه چهارم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران، دولت مکلف شده تمهیدات قانونی لازم جهت امنیت شغلی اصحاب فرهنگ و هنر و مطبوعات و قلم، صداوسیما و رسانه و استقرار نظام صنفی بخش فرهنگ را ایجاد کند.

پس از آغاز فعالیت اصناف، دولت به‌منظور حذف مشکلات حاشیه‌ای این اصناف و رفع نیازهای بودجه‌ای آنها که مطمئناً در مسیر پیگیری مطالبات لازم بود، بودجه‌ای سالانه برای آنها اختصاص داد تا با فراغ بال بیشتری بتوانند در رفع مشکلات اقدام و با بهره‌گیری از طرح‌ها و ایده‌های منبعث از افکار کارشناسان، ایده‌پردازان و خلاقان درکشیده هنر، هرچه سریع‌تر راهکاری برای برون‌رفت از این مشکل بیابند. چراکه حل مشکل هنرمندان بسان هر حرفه دیگری وابسته به فعالیت و تلاش اعضا در مسیر اثبات خود و جایگاه و موقعیت شغلی در مراجع سیاست‌گذار کشور است. موضوعی که در همه جهان، در لای‌های عنوانی چون صنف قابل رصد و پیگیری می‌شد. اما اصناف در طول این مدت سی‌واندی سال با صرف بودجه‌های دولتی، حق عضویت‌ها و... چه کرده‌اند؟

راهی که نهادهای صنفی برگزیدند

سی و اندی سال از شکل‌گیری اصناف هنری گذشته اما هنوز به‌درستی عنوان شغلی هنرمند در فرهنگ بیمه‌ای کشور، معنواً مفهوم‌بخش نشده است. این عدد یعنی اگر از همان اولین سال تأسیس اصناف هنری به همان شیوه قاطعانه، مدبرانه و هوشمندانه‌ای که با سوءاستفاده از این جایگاه قدرتمند به‌منظور احقاق حق مردم و اشخاص خاص از دولت و حکومت بیانه‌ای نداشتند، تهدید کردند و از عدالت اجتماعی دم زدند، از حاشیه به متن می‌آمدند و بر صنف و اهداف اصلی و قانونی آن متمرکز می‌شدند، امروز یک شک اعضایی که از ابتدا عضو صنف بودند با همان مزایای سایر اصناف بازنتخته شده یا در حال سیر مراحل بازنتستگی بودند. نه این‌که هنرمند ما به جای تفکر برای ارتقای هنر، تمام

حواش بر بیمه تأمین اجتماعی، تأمین امنیت شغلی، بیکاری، مسکن و... باشد.

قرار بر این بود که هنرمندان در تخصصی‌ها و هنرهای مختلف دور هم جمع شوند، از میان خود نخیشان، بزرگان و سرآمدان را انتخاب کنند تا آنها بر اساس علم و دانشی که هم در خصوص مشکلات و کاستی‌های شغلی، هم قوانین حاکم و هم راه‌های برون رفت از مشکلات دارند، بتوانند حامی هنرمندان سراسر کشور، در مسیر رفع مطالبات آنها باشند. زبان گویایی برای احقاق حق مظلوم‌ترین قشر جامعه که بی‌ادعا تلاش می‌کند، با کمترین دریافتی روزگار گذرانند و در هیچ دوره تاریخی اعتراضی به این حرکت عاشقانه خود نداشته‌اند. اتفاقی که گرچه روی کاغذ نویدبخش آینده‌ای خوش بود اما در عمل این ویرتین زیبا که آمده‌بود حامی هزاران هنرمند در روستاها، شهرها و شهرستان‌های کشور باشد، بوق رسانه‌ای طیف خاصی به نام سلبریتی‌های ثروتمند شد که نه دغدغه مالی داشتند و نه از امنیت شغلی هراسی به دل راه می‌دادند.

نگاهی گذرا بر فعالیت سه مجموعه خانه سینما، خانه تئاتر و خانه موسیقی به عنوان پابلوت، گواهی بر این مدعاست.

مدعی‌العمومی که وظیفه‌اش را نمی‌داند

خانه سینما به همراه ۲۲ انجمن زیرمجموعه خود، گستره وسیعی از هنرمندان را با وعده حمایت تحت پوشش قرار داده است. برای این منظور حق عضویت دریافت می‌کنند و در کنارش بودجه دولتی می‌گیرد. اما سؤال هنرمندان این است که چه اقدامی برای حمایت از آنها کرده است. سینماگران خسته و دردکشیده‌ای که سال‌ها ست به وعده‌های فریبنده‌ای همچون بیمه، تخصیص بیمه‌بیکاری، تأمین امنیت شغلی، مسکن را از زبان مسئولان خانه‌سینما می‌شنوند تا چه میزان به رویاهای‌شان نزدیک شده‌اند؟

براساس اطلاعیه‌ای که روابط عمومی این نهاد صنفی در ۱۸ مهر سال گذشته در سایت گذاشته‌بود، اقدامات خانه سینما فقط از طریق سایت رسمی WWW.khanehcinema.ir یا پیامک خانه سینما به سیم و نظر اعضا می‌رسد، ما نیز از این فرصت استفاده کرده و برای بررسی مجموعه اقدامات صنفی این مجموعه به سایت خانه سینما مراجعه کردیم. براساس تعداد اخبار منتشر در سایت خانه سینما از فروردین سال گذشته تاکنون ۱۵۱ خبر مخابره شده که بخش گسترده‌ای از آنها –پیش از ۵۰ درصد- به پیام‌های تسلیت به هنرمندان مشهور مرتبط است. پس از آن، بیشتر تعداد خبر خانه سینما بر انعکاس اطلاعات دستگیری سلبریتی‌ها و بیانه‌ی نویسی معطوف است. از ۲۲ مهرماه که اولین بیانه خانه سینما در خصوص ناآرامی‌های کشور مخابره شد تا خبر آزادسازی یکی از هنرمندان مطرح سینمایی در بهمن ماه، ۲۲ خبر از ۱۵۱ خبر مخابره شده در تلاش برای محکوم کردن حوادث اخیر بود که برخی از آنها مثل «خشونت و کشتار، حق مردم نجیب این سرزمین نیست، چه در خیابان‌ها، چه در زاهدان و چه در حرم حضرت شاهچراغ(ع)»، «خانه سینما مصیبت‌های وارده را به هومطنان عزیز ایران تسلیت می‌گوید (۵ آبان)»، «کشته شدن کیان فیرلک و ددها کودک و نوجوان دیگر حجت را بر ما تمام کرد (۲۰ آبان)» و مجموعه مصاحبه‌های مختلف با هنرمندان پیرامون اعتراضات، کاملاً بی‌ارتباط با وظایف محوله این نهاد است.

نمایشگاه است. سی‌ودومین نمایشگاه بین‌المللی کتاب دوحه که با حضور ۵۰۰ انتشارات از ۳۷ کشور آغاز به کار کرده تا ۳۱ خردادماه ۱۴۰۲ در مرکز نمایشگاه‌های شهر دوحه پذیرای علاقه‌مندان است. در این نمایشگاه ۱۸۰ هزار عنوان کتاب در ۷۵۰ هزار جلد در معرض دید بازدیدکنندگان قرار گرفته است.

آیا بی‌صاحب‌ترین شغل بی‌صاحب‌ترین سیاست‌های هنرمندان سرگشته

رویداد

رویداد ملی رستا ۲۴ تیر کلید می‌خورد

دبیر اجرایی رویداد ملی مد و رسانه از آغاز این رویداد از ۲۴ تیرماه امسال به عنوان پیش‌رویداد دوازدهمین جشنواره مد و لباس فجر خبر داد.

مهسا فرزان گفت: رویداد ملی رستا با

محوریت مد و لباس در محورهای تیپ‌سازی و طراحی محصول، عکاسی محصول، ساخت تیزر تبلیغاتی، بسته‌بندی و برنامه فروش و تولید محتوای مجازی با حضور ویژه‌های مطرح کشور برگزار می‌شود. به گفته وی، این رویداد که به نوعی گردهمایی رسانه و مد و محوریت آن تولیدات در فضای مجازی و با حداقل امکانات است، از ۲۴ تیر آغاز می‌شود. فرزان، مکان این رویداد را سالن سوره حوزه هنری را عنوان کرد و افزود: چشم‌انداز ما در برگزاری رستا استانداردسازی استفاده از رسانه در صنعت مد است تا در چهار سال آینده یک معرفی درست و بین‌المللی از ویژگی‌ها و برندها داشته باشیم و نیز فعالان این حوزه به استقلال فکری در رسانه مد برسند.

نشر

«نوزده، نودونه» منتشر شد

در بخشی از کتاب می‌خوانیم: «اصلاًگزیده دیگه‌ای روی میز نیست. همش دعوی قدرته، معادلات دنیا داره جابه‌جا می‌شه؛ هنریش رو هم مردم عادی می‌دن؛ مثل همیشه حتی اگه اشتباه انسانی پشتش باشه. جزو نیل یادت نیست؟ برای اون چشم‌بادومی‌ها هم که «مردم» یعنی «گله». فقط «شماره» عده‌ها عوض می‌شن؛ قدرت جابه‌جا می‌شه تا بعضی‌ها پیشین سرجاشون و بفهمن دنیا دست کیه این وسط ناصر و ترگس برای دوست‌های صمیمی شون گریه می‌کنن و یه جازه می‌افته وسط خونه ما!» کتاب «نوزده، نودونه» درام در نه صحنه» با قیمت ۶۰ هزار تومان در بازار نشر در دسترس مخاطبان قرار دارد. خاطرنشان می‌شود مراسم رونمایی از نمایش رادیویی –تلویزیونی «آتش بدون دود» ایوب آقاخانی و کتاب نمایشنامه‌های این نویسنده با عنوان «زیر نور موضعی» هفته گذشته در باغ کتاب تهران برگزار شد.

قاب

آخرین آلبوم «فریدون آسرای»

«آخرین سلام» جدیدترین آلبوم فریدون آسرای است که پس از ۹ سال روانه بازار موسیقی کشور می‌شود. این خواننده که با انتشار آلبوم «اولین سلام» به‌عنوان نخستین آلبوم رسمی خود، به جامعه هنری معرفی شد، معتقد است که آلبوم جدیدش، آخرین فعالیت او در قالب آلبوم خواهد بود و نام آخرین سلام را برای اثر جدیدش انتخاب کرده است. آخرین سلام، با ۹ قطعه و با موسیقی مجتبی مصری، تهیه و تولید شده است و عاشقانه‌هایی از جنس آثار همیشگی آسرای را در بر می‌گیرد. این خواننده آلبوم‌های «از تو دورم»، «خاطرات گمشده» و «عشق یعنی» را در سال‌های فعالیتش منتشر کرده است.

با اسکن این کد به آلبوم «آخرین آسرای» دسترسی خواهید داشت